

Sygn. akt III UK 258/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania A. P. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego
L. P.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w
[...]

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26
marca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O.

z dnia 29 marca 2018 r., sygn. akt V Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 29 marca 2018 r. oddalono
apelację odwołującą się A. P. od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 9 stycznia
2018 r., mocą którego oddalono jej odwołanie od decyzji Wojewódzkiego Zespołu
do spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 9 sierpnia 2017 r.

W sprawie ustalono, że małoletnia A. P. jest uczennicą i osiąga bardzo dobre
wyniki w nauce. Zamieszkuje razem z mamą. Wnioskodawczyni jest leczona na
cukrzycę typu 1., przy czym jest osobą samodzielną w obsłudze. Powiatowy Zespół
do spraw Orzekania o Niepełnosprawności zaliczył odwołującą się do osób

niepełnosprawnych od siódmego roku życia do dnia 9 grudnia 2018 r. z symbolem 11 – I.

Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłego czy odwołująca się wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Z przedmiotowego dowodu wynika wniosek o braku konieczności niesienia odwołującej się stałej lub długotrwałej opieki. Daną opinię Sąd Rejonowy uznał za wiarygodną, zwłaszcza że odwołująca się ma już ukończone 15 lat a jej schorzenia – których nie można bagatelizować – wymagają jedynie współdziałania opiekuna dziecka w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji. Zdolność do samodzielnej egzystencji obejmuje takie przesłanki jak poruszanie się, ubieranie, przygotowywanie posiłków oraz zachowaną zdolność do higieny osobistej. Z chwilą zastosowania pompy insulinowej nie ma potrzeby stałej kontroli poziomu insuliny i iniekcji. Sąd Okręgowy podkreślił, że sam fakt niezadowolenia z opinii biegłego nie uzasadnia ponowienia takiego dowodu, w szczególności, gdy nie żąda go sam zainteresowany w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł w myśl art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego wniósł pełnomocnik odwołującej się, zaskarżając go w całości, domagając się jego uchylenia i zmiany przez orzeczenie co do istoty sprawy, to jest ustalenie, że wobec skarżącej zachodzi konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji; ewentualnie domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie prawa procesowego i materialnego, pozostającego w związku z wynikiem sprawy. Przede wszystkim ułomne w sprawie było przyjęcie za własne ustaleń Sądu pierwszej instancji przez Sąd Okręgowy oraz zaniechanie wyjaśnienia też wynikających z opinii biegłego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do merytorycznego rozpoznania. Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o szczególnym charakterze. Przede wszystkim zmierza do ochrony interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Natomiast jej zadanie nie polega na ponownej ocenie sprawy z perspektywy niezadowolonej z rozstrzygnięcia strony. Przytoczone spostrzeżenie obliguje do wstępnej oceny sprawy w ramach „przedsądu”. Jego zakres jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania. Obowiązkiem wnoszącego skargę jest wyartykułowanie podstawy uzasadniającej jej przyjęcie. Skarżący ów obowiązek zrealizował i powołał się na podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wskazana we podstawie oznacza naruszenie przepisów prawa (materialnego lub procesowego), widoczne *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Pojęcie „oczywistego” naruszenia prawa należy do sfery obiektywnej i wymaga wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia podstaw zaskarżenia były ewidentnie zasadne bez potrzeby dokonywania szczegółowej lub ponownej weryfikacji kontestowanego stanu faktycznego. Krótko mówiąc, zadaniem skarżącego jest wskazanie takiego uchybienia i przypisanie go do konkretnego przepisu prawa.

Skarżący tak rozumianego uchybienia nie wykazał. Po pierwsze, jeżeli Sąd drugiej instancji nie uzupełnia postępowania dowodowego ani – po rozważeniu zarzutów apelacyjnych – nie znajduje przesłanek do zakwestionowania ustaleń faktycznych orzeczenia Sądu pierwszej instancji, może te ustalenia przyjąć za podstawę faktyczną swego orzeczenia. W takim przypadku wystarczy, że w treści uzasadnienia uczyni o tym wzmiankę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1998 r., III CKN 284/97, LEX nr 519928). Z tej racji zastosowanie tego modelu w przedmiotowym postępowaniu nie może być uznane za elementarne naruszenie prawa procesowego, skoro jest akceptowalne w judykaturze. Można jeszcze dodać, że w razie oddalenia apelacji przez sąd odwoławczy, akceptując

zarówno dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, jak i przyjętą przez ten sąd podstawę prawną zaskarżonego orzeczenia, to przytoczenie w uzasadnieniu orzeczenia sądu drugiej instancji art. 385 k.p.c. - jako podstawy prawnej rozstrzygnięcia - jest wystarczające (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97, OSNC 1999 nr 3, poz. 60).

Po drugie, poszukiwanie oczywistości skargi kasacyjnej w płaszczyźnie oceny dowodów, nie daje obrazu oczywistego naruszenia prawa. W sprawie chodzi o wnioski wynikające z opinii biegłego. Strona skarżąca ich nie akceptuje, co jednak nie jest tożsame z oczywistym naruszeniem prawa, gdyż wówczas każde orzeczenia odmienne od żądania odwołania (pozwu) stanowiłoby podstawę do przedmiotowego wnioskowania, co naturalnych względów nie może być akceptowalne.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lutego 2003 r., V CKN 1622/00 (LEX nr 141384) stwierdził, że sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. W podobnym tonie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09 (LEX nr 537027) i z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73 (LEX nr 7404).

Summa summarum, w sprawie zostało przeprowadzone adekwatne postępowanie dowodowe w odniesieniu do przedmiotu sporu. Jednocześnie mechanizmy wykładni prawa nie odbiegają od standardu, prowadzącej do tezy o skrajnej, atypowej wykładni prawa. Z tych względów nie można doszukać się suponowanej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, niezależnie od sytuacji faktycznej, w jakiej znajduje się odwołująca i doży współczucia jaką należy obdarzyć osobę dotkniętą określonym schorzeniem i ograniczeniami wynikającymi z tego tytułu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

